

Кримінально-правові питання приведення вироку суду іноземної держави у відповідність із законодавством України (визначення статей КК України)

У статті досліджено особливості виконання вироків судів іноземних держав, а саме приведення вироку суду іноземної держави у відповідність із законодавством України. Запропоновано критерії встановлення відповідності суспільно-небезпечних діянь, вказаних у вироків судів іноземних держав, із КК України. При визначенні статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність, якими передбачена відповідальність за злочин, вчинений громадянином України, засудженим судом іноземної держави, слід виділити встановлені фактичні обставини справи. Після чого потрібно вивести формулу кваліфікації відповідно до КК України, на підставі того, що в літературі іноді називають «фактичним складом злочину», з врахуванням впливу інститутів Загальної частини КК.

Ключові слова: міжнародна співпраця, вирок суду іноземної держави, законодавство іноземної держави, Кримінальний кодекс України, приведення у відповідність із законодавством України.

Постановка наукової проблеми та її значення. Україна для світу, а світ для України стає все відкритішим. Це стосується не тільки сфери економіки, політики, туризму та іншої міжнародної співпраці, а також, на жаль, і злочинної діяльності. За даними МЗС України, більше 10 тисяч українців відбувають покарання за кордоном, з них більше 6,5 тисяч засуджено до позбавлення волі [1]. Такі особи, за певних умов, мають право відбувати покарання в Україні. Кількість запитів щодо передачі засуджених осіб на територію України, що розглядається Міністерством юстиції України, зростає із року в рік. Так, зараз Міністерством юстиції України розглядається найбільша кількість запитів про передачу засуджених до/з Російської Федерації, Республіки Молдова, Чеської Республіки, Республіки Польща та Угорської Республіки [2].

Процедура передачі громадян України, засуджених за вчинення злочинів судами іноземних держав регулюється великою кількістю міжнародних договорів та двосторонніх угод між Україною та іноземними державами, а також Кримінальним процесуальним кодексом України, Кримінальним кодексом України та іншими нормативно-правовими актами. Така процедура передбачає приведення у відповідність вироку суду іноземної держави до законодавства України (встановлення, якими нормами КК України передбачене діяння, описане у вирокі суду іноземної держави, і яке покарання особа має відбути на території України). При цьому єдиною згадкою у КК України про виконання вироків судів іноземних держав і передачу засуджених є ч. 4 ст. 10 КК, де вказується, що виконання в Україні вироку іноземного суду чи міжнародної судової установи можливе, якщо діяння, внаслідок вчинення якого було ухвалено вирок, згідно з цим Кодексом визнається злочином або було б злочином у разі його вчинення на території України [6]. Таким чином, передумовою виконання в Україні вироку суду іноземної держави є кримінально-правова кваліфікація скоєного як злочину за законодавством як держави місця вчинення злочину, так і України. Проте як проводити таку кваліфікацію, яким чином встановлювати відповідність положень законодавства України та зарубіжної держави, ніяк не регламентовано. Така ситуація породжує низку неузгодженостей та непорозумінь.

Аналіз досліджень проблеми. Проблемі виконання вироків судів іноземних держав і передачі засуджених присвячені, в основному, праці дослідників у сфері кримінального процесуального права. Серед них, зокрема: Н. Г. Габлей, В. М. Кузьменко, А. В. Підгородинська, А. Ю. Піменова, Я. І. Тростянська та ін., які аналізували питання, що стосуються процедури та компетенції відповідних органів, забезпечення реалізації права відбування покарання на батьківщині.

Питання ж кримінально-правового характеру щодо виконання вироків судів іноземних держав і передачі засуджених у кримінально-правовій доктрині малодосліджені. Деякі питання висвітлювалися у наукових статтях П. С. Берзіна та К. В. Юртаєвої, праці яких, присвячені загальним кримінально-правовим питанням виконання вироку суду іноземної держави та дії кримінального

закону, а також В. О. Навроцького, Ю. А. Пономаренка, М. І. Хавронюка, праці яких присвячені, головним чином, реалізації принципу подвійної кримінальності та недопустимості застосування «подвійного» покарання і за місцем вчинення злочину, і в Україні. Кримінально-правові аспекти приведення вироку суду іноземної держави у відповідність із законодавством України (визначення статей КК, згідно санкції яких має призначатися покарання, яке має відбуватися в Україні) майже не розглядалися.

Формулювання мети та завдань статті. Відповідно до ч.3 ст.610 КПК України, під час розгляду відповідного клопотання Міністерства юстиції України суд визначає статті (частини статей) закону України про кримінальну відповідальність, якими передбачена відповідальність за кримінальне правопорушення, вчинене засудженим громадянином України, і строк позбавлення волі, визначений на підставі вироку суду іноземної держави. У зв'язку з цим постає два блоки питань, що потребують уточнення. Перший блок питань пов'язаний із визначенням статті (частини статей) закону України про кримінальну відповідальність, якими передбачена відповідальність за кримінальне правопорушення, вчинене засудженим громадянином України. Другий блок питань виникає у зв'язку із визначенням виду та розміру покарання.

Метою цієї статті є аналіз саме першого блоку питань та формулювання правил визначення статті (частини статей) закону України про кримінальну відповідальність, якими передбачена відповідальність за кримінальне правопорушення, вчинене засудженим громадянином України. Оскільки, при визначенні відповідності кримінально-правової норми за КК України діяння, інкримінованого судом іноземної держави, мова не йде про визнання злочинності та караності діяння, а лише встановлення факту, що таке діяння є злочином і в Україні, потрібно, зокрема, з'ясувати таке: - чи повинен склад злочину в КК України «на 100%» відповідати складу злочину іноземної держави (склад злочину повинен бути розміщеним у одній статті, чи можлива кваліфікація за сукупністю); - вплив інститутів Загальної частини КК (як потрібно враховувати чинність кримінального закону в часі, характеристики суб'єкта злочину, зокрема, досягнення віку, з якого настає кримінальна відповідальність; стадії вчинення злочину, множинність).

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Питання визнання та виконання вироків іноземних судів вирішуються на підставі положень, викладених у міжнародних договорах, підписаних і ратифікованих Україною, зокрема, двосторонніх міжнародних договорів з Республікою Азербайджан (від 24.03.1997 р.), Республікою Білорусь (від 12.06.2009 р.), Республікою Грузія (від 14.02.1997 р.), Республікою Вірменія (від 01.03.2001 р.), Республікою Казахстан (від 17.09.1999 р.), Китайською Народною Республікою (від 21.07.2001 р.), Республікою Узбекистан (від 19.02.1998), Туркменістаном (від 23.03.2005 р.), Корейською Народно-демократичною Республікою (від 12.11.2004 р.), Республікою Молдова (від 13.12.1993 р.) та інших. Також ці питання регламентує Європейська конвенція про міжнародну дійсність кримінальних вироків 1970 р. (чинна для України з 12 червня 2003 р.). Найбільш детальною в аспекті вирішення питань, які аналізуються, є Європейська конвенція про передачу засуджених осіб 1983 р. (є чинною для України з 1 січня 1996 р.). У вказаних міжнародних договорах викладені подібні процедури передачі громадян, які вчинили злочини за межами України для відбування покарання в Україні. Узагальнений порядок виконання цих положень міститься у ст. ст. 602-614 КПК України. Кримінально-правові норми в цьому сенсі виконують допоміжну роль, а тому варто з'ясувати в яких випадках при приведенні вироку суду іноземної держави у відповідність із законодавством України, пріоритет мають норми КК України, а в яких, на підставі міжнародних договорів, повинні переважати положення, викладені у вироках судів іноземної держави. У зв'язку, як вже відзначалося, вкрай важливо з'ясувати, чи повинен склад злочину, передбачений КК України, бути ідентичним злочину, описаному у статті (частині статті, пункті, параграфі, артикулі) (далі – статті) іноземної держави? Варіанти в цій ситуації можуть, принаймні, бути такі:

1) у законі про кримінальну відповідальність держави, яка запитує про виконання вироку в Україні, інкриміноване суспільно-небезпечне діяння описане в одній статті, а в КК України: - також в одній статті Особливої частини КК; - в декількох статтях Особливої частини КК; - у одній статті Особливої частини КК з посиланням на статтю Загальної частини КК, де описуються ознаки незакінченого злочину; - в одній статті Особливої частини КК з посиланням на статтю Загальної частини КК, де описуються ознаки співучасті у злочині; - у декількох статтях Особливої частини КК з посиланням на статтю Загальної частини КК, де описуються ознаки незакінченого злочину; - у декількох статтях Особливої частини КК з посиланням на статтю Загальної частини КК, де описуються ознаки співучасті у злочині.

2) у КК України вчинене суспільно-небезпечне діяння описане в одній статті, а в законі про

кримінальну відповідальність держави, яка запитує про виконання вироку в Україні: - у одній статті Особливої частини КК; - у декількох статтях Особливої частини КК; - в одній статті Особливої частини КК з посиланням на статтю Загальної частини КК, де описуються ознаки незакінченого злочину; - у одній статті Особливої частини КК з посиланням на статтю Загальної частини КК, де описуються ознаки співучасті у злочині; - у декількох статтях Особливої частини КК з посиланням на статтю Загальної частини КК, де описуються ознаки незакінченого злочину; - у декількох статтях Особливої частини КК з посиланням на статтю Загальної частини КК, де описуються ознаки співучасті у злочині.

Крім того можливі ситуації в яких, наведені вище варіанти можуть змішуватися у будь-якій послідовності. Враховуючи, що кримінальне законодавство різних держав значно різниться між собою, співвіднести статті кримінальних законів між собою, а тим більше врахувати кваліфікуючі (привілеюючі) ознаки, стадії вчинення злочину чи співучасть, не реально. Вимога повної тотожності не міститься і в нормативно-правових актах, що регулюють це питання [3; 4; 5]. Тому видається правильним при визначенні статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність, якими передбачена відповідальність за кримінальне правопорушення, вчинене засудженим громадянином України, виділити встановлені судом іноземної держави фактичні обставини справи. І на підставі встановлення того, що в літературі інколи називають «фактичним складом злочину» вивести формулу кваліфікації, відповідно до КК України. При цьому потрібно врахувати: 1) поширення положень міжнародних договорів, що регулюють досліджуване питання на злочини, вчинені до набрання ними чинності для договірних держав; 2) чинність КК України щодо діянь, наведених у вироку суду іноземної держави в часі; 3) характеристики суб'єкта злочину зокрема, досягнення віку, з якого настає кримінальна відповідальність в Україні; 4) положення, які стосуються стадій вчинення злочину, інституту множинності, співучасті.

Перейдемо до детальнішого розгляду означених питань:

1) поширення положень міжнародних договорів, що регулюють досліджуване питання на злочини, вчинені до набрання ними чинності для договірних держав, вирішується по-різному. Про те, на які вироки поширюється дія того чи іншого договору, вказується в самому договорі або в законі про його ратифікацію. До прикладу у ст. 21 Конвенції про передачу засуджених осіб вказується, що цей акт застосовується для виконання вироків, які були винесені або до, або після набрання нею чинності [3]. Відповідно передача засуджених осіб для відбування покарання в державі, громадянами якої вони є, між державами - учасниками вказаної конвенції, можлива і щодо осіб, які вчинили злочини до набрання нею чинності для обох держав.

По-іншому вирішено питання поширення дії договору у Європейській конвенції про міжнародну дійсність кримінальних вироків. В ст. 68 вказаного міжнародного акта зазначається, що ця Конвенція та заяви і повідомлення, дозволені нею, застосовуються лише до виконання рішень, винесених після набуття чинності цією Конвенцією між Договірними Державами, яких це стосується [4]. Відповідно, для з'ясування поширення дії положень цієї Конвенції при виконанні вироків іноземних держав потрібно врахувати: - дату набрання чинності для України (12 червня 2003 р.); - дату набрання чинності для держави, яка запитує про виконання вироку; - дату набрання законної сили вироком. І тільки в тому випадку, коли вирок набрав законної сили після набрання чинності конвенції для обох держав, її положення повинні застосовуватися.

В Узагальненні судової практики застосування судами міжнародних договорів України щодо визнання і виконання вироків іноземних судів вказується, що не тільки суди, але й компетентні органи держав, допускають помилки щодо визначення поширення положень міжнародних договорів щодо процедури визнання та виконання вироків іноземних судів [7].

2) чинність КК України щодо діянь, наведених у вироку суду іноземної держави у часі. Слід з'ясувати на підставі якого закону суд визначає статті (частини статей) закону України про кримінальну відповідальність, якими передбачена відповідальність за кримінальне правопорушення, вчинене засудженим громадянином України. Чи в цьому випадку потрібно брати до уваги закон, який діє на момент проведення визначення, а чи слід врахувати положення ст.ст. 4, 5 КК України. Відповідно до яких злочинність і караність, а також інші кримінально-правові наслідки діяння, визначаються законом про кримінальну відповідальність, що діяв на час вчинення цього діяння (ч. 2 ст. 4 КК України) [6], а зворотню дію в часі має закон про кримінальну відповідальність, що скасовує злочинність діяння, пом'якшує кримінальну відповідальність або іншим чином поліпшує становище особи (ч. 1 ст. 5 КК України) [6].

Для вирішення цього питання варто виходити з гуманістичного підходу на яких базуються принципи, закладені у міжнародних договорах, що регулюють досліджувані відносини, а також

тлумачення ч. 5 ст. 10 КК України:

- застосовувати для співставлення закон про кримінальну відповідальність який діяв на момент вчинення злочину у разі посилення кримінальної відповідальності;
- застосовувати для співставлення закон про кримінальну відповідальність який набрав чинності після вчинення злочину у разі скасування злочинності діяння, пом'якшення кримінальної відповідальності або іншим чином поліпшення становища особи.

3) врахування характеристик суб'єкта злочину. В Україні суб'єктом злочину визнається фізична осудна особа, яка вчинила злочин у віці, з якого може наставати кримінальна відповідальність (ч.1. ст. 18 КК України) [6]. Разом із тим у законодавстві деяких держав передбачено кримінальну відповідальність юридичних осіб та різний вік, з якого може наставати кримінальна відповідальність, та поняття осудності, що, знову ж таки, породжує питання про те, чи повинні враховуватися всі ознаки суб'єкта злочину, чи достатньо врахування факту, що за законом держави, яка запитує про виконання вироку, особу визнано суб'єктом злочину. Видається в цій ситуації потрібно встановлювати відповідність всіх ознак суб'єкта злочину, що описаний у КК України. Відсутність хоча б однієї з ознак суб'єкта складу злочину свідчитиме про відсутність складу злочину загалом, а відповідно до ч.5 ст.10 КК України такі вироки не підлягають виконанню [6].

4) врахування стадій вчинення злочину, інституту множинності, співучасті. Оскільки вирок суду іноземної держави приводиться у відповідність до вимог законодавства України, то слід в першу чергу враховувати положення КК України щодо названих інститутів та порядок їх застосування. Однак оскільки в даній ситуації не йде мова про встановлення злочинності і караності діяння вчиненого на території України, то потрібно застосовувати, висловлену в попередній праці, засаду «максимальної «поваги» до вироку, винесеного судом іноземної держави» [8, с.125], а також принципу гуманізму, що закладений у міжнародно-правових договорах. Наприклад, якщо у вироку суду держави, що запитує про виконання вироку, не враховується така ознака, як повторність, то і в ухвалі компетентного суду України, така ознака враховуватися не повинна, хоча з матеріалів справи вбачається, що злочин вчинений повторно. Тобто не просто застосувати вказані інститути відповідно до обставин справи та КК України, а врахувати чи були ці обставини оцінені у вироку суду іноземної держави.

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Враховуючи наведене, можна вивести такі критерії встановлення відповідності суспільно-небезпечних діянь, вказаних у вироках судів іноземних держав із КК України:

- поширення положень міжнародних договорів, що регулюють досліджуване питання на злочини, вчинені до набрання ними чинності для договірних держав, визнається для кожної держави окремо;

- щодо діянь, наведених у вироку суду іноземної держави. застосовувати для співставлення закон про кримінальну відповідальність, який діяв на момент вчинення злочину, у разі посилення кримінальної відповідальності і застосовувати для співставлення закон про кримінальну відповідальність який набрав чинності після вчинення злочину у разі скасування злочинності діяння, пом'якшення кримінальної відповідальності або іншим чином поліпшення становища особи;

- встановлення відповідності всіх ознак суб'єкта складу злочину, що описаний у КК України. Відсутність хоча б однієї з ознак суб'єкта складу злочину свідчитиме про відсутність складу злочину загалом;

- врахування стадій вчинення злочину, інституту множинності, співучасті повинно відбуватися відповідно до КК України з врахуванням вироку суду іноземної держави.

Проведене дослідження є підґрунтям для подальшого дослідження проблем приведення вироку суду іноземної держави у відповідність із законодавством України, зокрема визначення покарань на підставі вироку суду іноземної держави.

Джерела та література

1. Заєць А. Консули працюють аби допомогти кожному засудженому за кордоном громадянину України / А. Заєць [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://mfa.gov.ua/ua/press-center/news/66557>.
2. 15-річний досвід виконання Україною Конвенції про передачу засуджених: роз'яснення Міністерства юстиції України від 03.01.2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/nr001323-12>.

3. Конвенція Ради Європи «Про передачу засуджених осіб» від 21.03.1983 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/994_025.
4. Європейська конвенція про міжнародну дійсність кримінальних вироків від 28.05.1970 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_341.
5. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 12.04.2012 р. № 4651-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
6. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04. 2001 р. № 2341-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.
7. Практика застосування судами міжнародних договорів України щодо визнання і виконання вироків іноземних судів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://ips.ligazakon.net/document/view/VS080276>.
8. Лашук Н. Р. Додаткові покарання, призначені вироком суду іноземної держави, при його виконанні в Україні / Н. Р. Лашук // Актуальні питання реформування правової системи: зб. матеріалів XV Міжнар. наук.-практ. конф. (Луцьк, 1-2 червня 2018 р.), уклад. Л. М. Джурак. – Луцьк: Вежа-Друк, 2018. – С. 124-126.

Лашук Н. Уголовно-правовые вопросы приведения приговора суда иностранного государства в соответствие с законодательством Украины (определение статей УК Украины). Процедура передачи граждан Украины, осужденных за совершение преступлений судами иностранных государств, регулируется многосторонними международными договорами и двусторонними соглашениями между Украиной и другими государствами, а также Уголовным процессуальным кодексом Украины, Уголовным кодексом Украины и другими нормативно-правовыми актами. Среди существующих международно-правовых актов, прежде всего, следует указать многосторонние соглашения, к которым относятся Европейская конвенция о передаче осужденных лиц 1983 г. (действующая в Украине с 1 января 1996 г.) и Европейская конвенция о международной действительности уголовных приговоров 1970 г. (действующая в Украина с 12 июня 2003 г.). Такая процедура предусматривает приведение приговора суда иностранного государства в соответствие с законодательством Украины (определение, какими нормами УК Украины предусмотрено деяния, описанное в приговоре суда иностранного государства). При определении статьи (части статьи) закона Украины об уголовной ответственности, которыми предусмотрена ответственность за уголовное преступление, совершенное осужденным гражданином Украины, следует выделить установленные судом иностранного государства фактические обстоятельства дела. И на основании того, что в литературе иногда называют «фактическим составом преступления», вывести формулу квалификации в соответствии с УК Украины. При этом нужно учесть: 1) распространение положений международных договоров, регулирующих исследуемый вопрос, на преступления, совершенные до вступления в силу обязательств договорных государств; 2) действие УК Украины в отношении деяний, указанных в приговоре суда иностранного государства., во времени; 3) характеристики субъекта преступления, в частности, достижение возраста, с которого наступает уголовная ответственность в Украине; 4) положения, касающиеся стадий совершения преступления, институтов множественности, соучастия.

Ключевые слова: международное сотрудничество, приговор суда иностранного государства, законодательство иностранного государства, Уголовный кодекс Украины, приведения в соответствие с законодательством Украины.

Lashchuk N. Procedure of Bringing the Verdict of a Foreign State in Conformance with the Laws of Ukraine: Criminal Legal Issues (the Definition of Articles in the Criminal Code of Ukraine). The procedure for the transfer of the Ukrainian citizens sentenced by foreign courts for committing crimes is regulated by multilateral international treaties and bilateral agreements between Ukraine and other states, the Criminal Procedure Code of Ukraine, the Criminal Code of Ukraine and other normative-legal acts. First of all, among the existing international legal acts the multilateral agreements the European Convention on the Transfer of Sentenced Persons 1983 (in force in Ukraine since January 1, 1996) and the European Convention on the International Validity of Criminal Sentences, 1970 (valid in Ukraine since 12 June 2003) are particularly important for this study. Such a procedure involves bringing the sentence of the foreign state court into conformity with the legislation of Ukraine (determination of the norms of the Criminal Code of Ukraine provides for an act described in the verdict of a court of a foreign state). It is necessary to take into account the facts of the case provided by the court of a foreign state in determining the article (paragraph of the article) of the Ukrainian law on criminal liability, which envisages penalties for a criminal offense

committed by a convicted citizen of Ukraine. Then we need to derive a crime qualification formula in accordance with the Criminal Code of Ukraine, on the grounds of what is sometimes referred to as «actual crime» in the literature. In this case, it is necessary to take into account: 1) the dissemination of the international treaties provisions regulating the issues of crime committed before entry into force of the contractual obligations of the states; 2) the validity of the Criminal Code of Ukraine in time regarding the acts specified in the verdict of the court of a foreign state; 3) the characteristics of the perpetrator, including the age, with criminal responsibility in Ukraine; 4) provisions relating to the stages of the commission of a crime, the institution of plurality, complicity.

Key words: international cooperation, the verdict of a foreign state court, the legislation of a foreign state, the Criminal Code of Ukraine, bringing the verdict in conformance with the legislation of Ukraine.

УДК 343.213.3

О. Саско, О. Крикунов

Історичний розвиток інституту видачі особи (екстрадиції) в Україні

У статті простежено процес становлення та розвитку інституту видачі осіб, які вчинили злочини. Авторами розглянуто основні етапи і закономірності розвитку екстрадиційних відносин і їх правові основи. Зроблено висновки про те, що історія розвитку інституту видачі осіб, які вчинили кримінальні правопорушення, охоплює практично всі історичні етапи розвитку суспільства. Проте лише в наш час екстрадиція набула всесвітнього значення відносно злочинів міжнародного характеру і злочинів проти миру і безпеки людства. Інститут екстрадиції як сукупність норм матеріального і процесуального характеру, а також в основі якого лежать договірні норми (у чому і його особливість), становить собою упорядковану на основі права форму міждержавної співпраці, орієнтовану на підтримку міжнародної законності й правопорядку.

Ключові слова: екстрадиція, видача правопорушників, розвиток екстрадиції, міжнародне співробітництво, екстрадиційні відносини.

Постановка наукової проблеми та її значення. Одним із важливих аспектів взаємодії і правової допомоги держав одна одній належить інституту видачі осіб, які вчинили злочини. Саме цей правовий інститут виступає дієвим правовим інструментом, який забезпечує в кожному конкретному випадку невідворотності відповідальності та покаранню винних осіб. Для правильного розуміння сутності будь-якого явища правової дійсності важливе значення має розгляд історичного шляху його формування та розвитку. Адже, будь-яку правову проблему неможливо розв'язати, не дослідивши належним чином її генезис [21, с. 45]. Немає сумніву в тому, що інститут видачі осіб, які вчинили злочин пройшов довгий шлях становлення і розвитку. Виникнення інституту видачі осіб, які вчинили злочини (екстрадиції) дослідники пов'язують із міжнародного права як регулятора міждержавних зв'язків. Дослідження еволюції інституту екстрадиції у кримінальному і кримінально-процесуальному праві на підставі аналізу історичного досвіду, дозволить врахувати його позитивні сторони, уникнути негативних аспектів і визначити перспективні напрями використання його в сучасній кримінально-правовій доктрині.

Аналіз досліджень наукової проблеми. Дослідження історії інституту видачі (екстрадиції) особи здійснювали такі вітчизняні та зарубіжні вчені, як І. В. Басиста, В. С. Березняк, А. Г. Волеводз, В. М. Волженкіна, В. І. Галаган, Г. М. Грищук, А. І. Джигирь, К. П. Задоя, О. М. Калачова, Н. Н. Мазаева, Л. В. Максимів, Ф. Ф. Мартенс, І. Д. Мартисевич, П. П. Михайленко, К. С. Родіонов, М. П. Свистуленко, М. І. Хавронюк, О. І. Чистяков та інші правознавці. Їх наукові праці узагальнено та проаналізовано у нашому дослідженні.

Метою даної статті є дослідження на основі доктринальних джерел, практики становлення та розвитку інституту екстрадиції, а також визначення перспектив розвитку даного інституту.